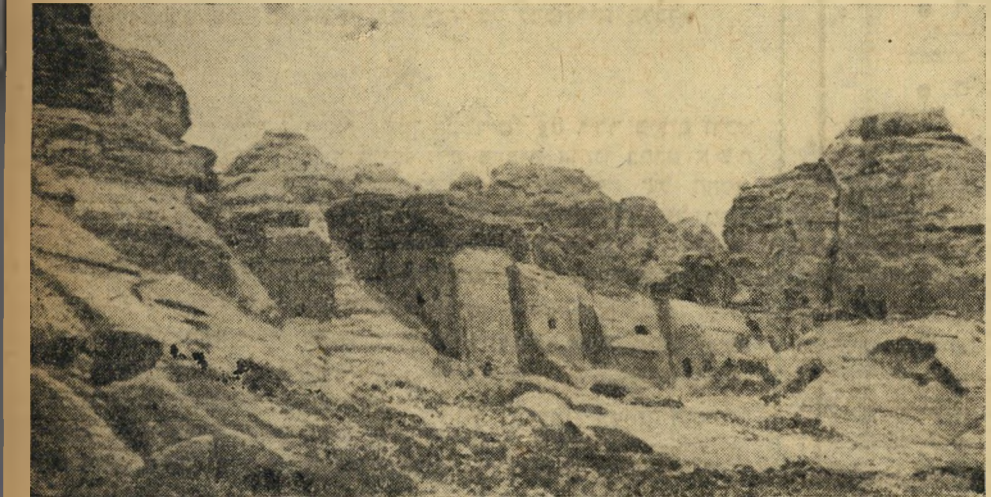

בפתח הארמון. זהו פתח אחת ממערות הענקי החצובות בסלע אדום. בפנים חצובים חדרי פאר, שיחן ושימשו לנבטים. כמערות לקבירת מתים. בהם היו נערכים טקסים מיוחדים לפולחן המתים.

מראה כללי. זהו מראה כללי של סלע אדום. בגוש הענקי של אבן החול חצבו הנבטים, מאתיים שנה לפני הספירה הנוצרית, מבצרים, עמדות משמר, ארמונות, בניני מגורים, ובריכות לאגירת מים.

האריה. לאור היום סירו דרור לוי וחברו בין חורבות העיר האגדתית הקדומה. הריקה כיום מאדם. הפתח הגדול הנראה בתמונה הוא כניסה שמסביב לה חקקו פסלים נבטיים דמות אריה ענק. הם חצבו גם מנהרה המובילה מים ישר לראשה של הכיפה. דרור נראה בתחתית התמונה, משקיף על הסביבה.

המסירה כל צל של ספק ממאירעות שני הבחורים הישראליים בעיר המסתורין. בצהריום, ישבו השנים לסעוד את לבב בארוחה שהביאו אתם. את ק פסאות השמורים הפתוהות הוסיפו לגלי הקפסאות, שחזירים אמריקאיים שביקרו במקום לפניהם, עזבו שם. מציאות אהרות שמצאו: עקב אשה, שנחלש מעלי אחת התירות בסורה במקום, השני השתעשעו מאד, כשניסו לתאר לעצמם מה היו אומרים התיירים אם מתוך הריסות אחד הארמונות היו מופיעים לפניהם, שני בחורים ישראליים, מזוינים בעוז, רימונים וריבה, שני בחורים ישראליים הסועדים בפטרה, לעין השמש, כביתם שלהם. אולם לא היה זה לעיני השמש בלבד.

★ ★ ★

רעידה שדוש אחריצההרים, החלו הי שניים בדרכם חזרה לישראל. לאחר מסי רים ספורים, הרגישו בתנועה חשודה סביבם. הם ראו שניים מאנשי המשמר הלאומי המופקדים על שמירת העתיקות במקום. הארבעה נתגלו אלה לאלה מטחח קצר, כהמישה מטר בלבד. לא היתה שהות לי החליט על דרכי הפעולה. דרור הפעיל את תת'המקלע שבידו. אותה שניה הספיק איש המשמר הלאומי לירות יריה בודדה ברובהו. דרור קטל את השניים. אולם ירית הרובה פגעה בידו של חברו, השמישה את הרובה מיידו. לפתע הומטרה עליהם אש צולבת. עוד ארבעה מאנשי המשמר, שעקבו אחריהם, תפסו מחסות מאחורי הסלעים, פתחו באש. כדור קוח חור במימית דרור. כדור נוסף פגע בתרמיל הגב, שלישי סרט את הרגל. הד היריות הזעיק את כל המשמרות שי בסביבה. אי אפשר היה לזוז לאור היום. כל תוזה קלה ביותר, גררה אחריה מטר יריות צלפים. על הרבטים נראו דמויות גברים החוסמים את דרכי הנסיגה. דרור חבש את יד חברו הפצוע, החליט

עם מדי שנה מקריב הי הישראלי כמה מבניו מוזכה הכיסופים לתור ית את שרירי עתיקות אלה הנמצאים עתה מי לכות. קרבן השנה דרור הי, צעיר בן 19, הרצליה, דרור, שהרבה ל ככל פינות הארץ, כי

לבלות בה יצאה שלמה

ו ב ב ד ם

להשיג את הרובה שנשמט, כדי שיוכלו להתגונן בשניים. הרובה היה במרחק שלושה מטרים ממנו. הוא זינק אליו. היה זה הי זינוק האחרון. כדור פגע בכובע האוסטרלי שעל ראשו והוא צנח מבלי להשמיע אפילו אנחה. הירדנים הוסיפו לירות לעברו. החבר עשה עצמו למת, חיכה לירדנים שיתקרבו. אולם הם לא ניגשו לגויה. הם רק עמדו והתבוננו בה מרחוק. החשיכה התקרבה במהירות. בחסותה הת קרב הפצוע אל דרור. גופתו היתה נקובה כדורים וקרה. הוא הושיב את דרור לקח ממנו חלק מהציווד. במסע מפרך, שי ארך 12 שעות, עשה דרכו חזרה, חצה את הערבה לשטח ישראל.

גופתו של דרור נשארה בפטרה. העיר שכל נעוריו חלם להכירה. כובע אוסטרלי מעוך ובלוי התגלגל לידו. היה זה הכובע בו עבר דרור את כל דרכי הארץ. "זה הקביע שלי" היה נוהג לומר, "הוא שמציל אותי מכל הסכנות".

מעבור ששה ימים הביאו את גופתו על גבי גמל אל הגבול הישראלי.

★ ★ ★

המושבכה הרצליה ידעה על מותו של דרור מהיום הראשון. אנשים הסתו בבו סביב ביהה של משפחת לוי, התבוננו בבית בינון. רק עדה לוי, ילידת העיר צידון שכלבנון, מורה לערבית, לא ידעה דבר. כחברת ויצו מסורה התכוננה ללכת למכור כרטיסי לשוק המסורתי של האירגון. לפני שהלכה, ביקשה מבעלה: "תן לי כמה לירות, בטח אטעה בקופה ויחסר לי". הבעל, יצחק לוי, ילדו ראש פינה, החליף צבעים במהירות. הוא ידע שכנו דרור פצוע. הוא לא אמר דבר לאשתו. בדרך לשוק, פגשה עדה את כלה, "אזיה עגילוב את רוצה שאקנה לך בשוק?" שאלה. הנערה נעצה בה ציני עגל ולא השיבה דבר. כשהגיעה עדה עד לחנות אגד, ראתה קהל רב. בתוכו עמדו שני בוגי ובעלה. יצחק לוי ניגש ותפש בורעותיה: "את לא תמכרי היום כרטיסים. דרור מת". כל הקהל נעלם לפתע. עדה לא אמרה דבר. היא חזרה הבית בשקט.

עני אוסטרלי מרופט על י (תמונה למטה) הצד החדור יחד עם חבר לי ה. הוא נהרג שם עלי ירדנים. מתוך תקווה יסוים זה יספק את מי אפיב זהניע הפטרה, קרבנות ניספים, מפרי חתום הזה" בעמודים את הסיפור המלא של תני עדי דרור, בלויות נות המלעדיות, שצוליי ירדני דרור והכרו כי עצמה, עבר לגבורה.

לעצמם. החורבית מימיה, חיסטו ת וכוכים חרטים מ הדדים היחידה,